خطبه قاسمی

خطبهٔ قليچي

تيار ڪيل

مرحوم

شمس العلماء مرزا قليچ بيگ

فريدون بيگ رٽائرڊ ڊيپوٽي

ڪليڪٽر صاحب

ڇپايل

ويڙهومل ڪشنمل

پبلشر بوڪ سيلر لاڙڪاڻو

قيمت ٠-١٢-٠

شيخ عبدالعزيز پرنٽر عباسي ليٿو آرٽ پريس ۾

ڇاپيو

ديباچو

عرض ته هي ڪتاب ۾ خطبا مولوي محمد عثمان صاحب جا ۽ ڪي خطبا شاه محمد ديدڙ جا ۽ ڪي خطبا شمس العلماء مرحوم ميرزا قليچ بيگ صاحب جا آهن. خطبي جي پڇاڙي ۾ ٻه ٽي حرفيون پڻ لکيون ويون آهن ۽ پڻ مولود شريف به جا ٻايل آهن ۽ ڪجهه مختصر احوال مرحوم ميرزا قليچ بيگ صاحب جو به ڏنو ويو آهي. اميد ته سڀ مسلمان اهل شيعه مذهب جا يا اهل سنه مذهب جا هن کي پڙهي فائدو وٺندا ان هن حقير جي ڪيت قبول پوي آمين ثم آمين

خاڪسار

گڏ ڪندڙ ميرزا افضل بيگ قليچ بيگ
ٽنڊو ٺوڙهو
حيدرآباد سنڌ

خُطْبَۃ اَوَّل جُمُعَۃ جو

بِسْمِ اللّٰہِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

اَلْحَمْدُ لِلّٰہِ اَلْحَمْدُ لِلّٰہِ الَّذِیْ اَنْطَقَ لِسَانَ الذَّاکِرِیْنَ
بِذِکْرِ لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہُ مُحَمَّدٌ رَّسُوْلُ اللّٰہِ وَ
اَضَاءَ اَسْرَارَ الْمُصَلِّیْنَ بِتَجَلِّیَاتِ اَنْوَارِ
لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہُ مُحَمَّدٌ رَّسُوْلُ اللّٰہِ: ذٰلِکُمُ اللّٰہُ
رَبُّکُمْ لَا اِلٰہَ اِلَّا اللّٰہُ وَعِنْدَہٗ مَفَاتِیْحُ الْغَیْبِ
لَا یَعْلَمُهَا اِلَّا هُوَ وَاِنْ یَّمْسَسْكَ اللّٰہُ بِضُرٍّ
فَلَا کَاشِفَ لَہٗ اِلَّا هُوَ: وَنَشْهَدُ اَنْ
لَّا اِلٰہَ اِلَّا هُوَ وَنَشْهَدُ اَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُہٗ
وَرَسُوْلُہٗ: اُوْصِیْکُمْ عِبَادَ اللّٰہِ وَنَفْسِیْ
بِتَقْوَی اللّٰہِ وَاذْکُرُوا اللّٰہَ سِرًّا وَّعَلَانِیَۃً
قَالَ اللّٰہُ تَعَالٰی فِیْ قُرْاٰنِہِ الْقَدِیْمِ وَفُرْقَانِہِ
الْکَرِیْمِ اَعُوْذُ بِاللّٰہِ مِنَ الشَّیْطٰنِ الرَّجِیْمِ

يَا اَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوا اذْكُرُوا اللّٰهَ ذِكْرًا كَثِيْرًا وَّسَبِّحُوْهُ بُكْرَةً وَّاَصِيْلًا ۝

اَبْيَاتَ سِنْڌِي

سڀ ڪتان هي ذِڪر ڀلو آهي
بيگمان لَا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ
اِتي سِپَر آهي دوزخ جي
ٻي عيان لَا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ
قلب ۾ پڻ زبان سان پڙهو تون
هر زمان لَا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ
آهي توحيد جو اهو ڪلمون
باامان لَا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ
آهي حق جي وڃڻ جي ايها چارهي
نردبان لَا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ
تا ڇڏين سڀ گناه پڙهندا رهجا

بيگران لا اِلٰهَ اِلّا الله

جن پڙهيو صدق سان تنهن ڪيتا

ٻني جهان لا اِلٰهَ اِلّا الله

ڪون آهي خدا جي امن سندو

حِرزِ جان لا اِلٰهَ اِلّا الله

چئو زبان سان دل ڪري همراهه

جنت مان لا اِلٰهَ اِلّا الله

دمبدم پڙهه سدا اٿي ويٺي

شوق ڪان لا اِلٰهَ اِلّا الله

ڪرائي نانءُ پاڪ تان قربان

هجي دل وجان لا اِلٰهَ اِلّا الله

ڪَرِ اُٿي ويٺي وردُ آهي جو

سين هن زبان لا اِلٰهَ اِلّا الله

جو پڙهي تنهن مٿي خدا آهي

سدا مهربان لا اِلٰهَ اِلّا الله

وقت سكرات محشر وقت

ورد عثمان لا اله الا الله

بارك الله لنا ولكم وتقبل الله منا ومنكم

واستغفر الله العظيم لي ولكم ولسائر

المسلمين انه تعالى جواد كريم بر

رب رءوف رحيم

خطبه پويون جمعي جو

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله نحمده ونستعينه ونستغفر

ونؤمن به ونتوكل عليه ونعو

بالله من شرور انفسنا ومن سيئا

اعمالنا من يهدي الله فلا مضل له و

يضلله فلا هادي له ونشهد ان لا ال

الا الله وحده لا شريك له ونشه

مُحَمَّدًا عَبْدُهٗ وَرَسُوْلُهٗ ۝ اَعُوْذُ بِاللّٰهِ
مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيْمِ ۝ اِنَّ اللّٰهَ وَمَلٰۤئِكَتَهٗ
يُصَلُّوْنَ عَلَى النَّبِيِّ يٰۤاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا
صَلُّوْا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوْا تَسْلِيْمًا ۝ اَللّٰهُمَّ صَلِّ
عَلٰى مُحَمَّدٍ وَّعَلٰى اٰلِ مُحَمَّدٍ بِعَدَدِ مَنْ
قَعَدَ وَقَامَ وَصَلِّ كَذٰلِكَ عَلٰى
جَمِيْعِ الْاَنْبِيَاۤءِ وَالْمُرْسَلِيْنَ وَالْمَلٰۤئِكَةِ
الْمُقَرَّبِيْنَ وَالْخُلَفَاۤءِ الرَّاشِدِيْنَ خُصُوْصًا
عَلٰى خَيْرِ الْبَشَرِ بَعْدَ الْاَنْبِيَاۤءِ بِالتَّحْقِيْقِ
اَمِيْرِ الْمُؤْمِنِيْنَ عُمَرَ ابْنِ الْخَطَّابِ وَعَلٰى
اَمِيْرِ الْمُؤْمِنِيْنَ عُثْمَانَ ابْنِ عَفَّانَ وَعَلٰى
اَمِيْرِ الْمُؤْمِنِيْنَ عَلِيِّ ابْنِ اَبِيْ طَالِبٍ وَعَلَى
الْاِمَامَيْنِ الشَّهِيْدَيْنِ اَبِيْ مُحَمَّدِنِ الْحَسَنِ
وَاَبِيْ عَبْدِ اللّٰهِ الْحُسَيْنِ وَعَلٰى اُمِّهِمَا سَيِّدَةِ
النِّسَاۤءِ فَاطِمَةَ الزَّهْرَاۤءِ وَعَلٰى عَمَّيْهِ الْمُكَرَّمَيْنِ
الْحَمْزَةِ وَالْعَبَّاسِ وَعَلٰى سِتَّةِ الْبَاقِيَةِ مِنَ

الْعَشَرَةِ الْمُبَشَّرَةِ وَالسَّائِرِ الْمُهَاجِرِيْنَ
وَالْأَنْصَارِ وَالتَّابِعِيْنَ الْأَخْيَارِ إِلَى يَوْمِ الْقَرَارِ
رِضْوَانُ اللهِ تَعَالَى عَلَيْهِمْ أَجْمَعِيْنَ اَللّٰهُمَّ أَيِّدِ
الْإِسْلَامَ بِالْإِمَامِ الْعَادِلِ الْغَازِيِّ الرُّوْمِ
تَعَادِلُوْا عِبَادَ اللهِ إِنَّ اللهَ يَأْمُرُ بِا
الْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ وَإِيْتَاءِ ذِي الْقُرْبَا
وَيَنْهٰى عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَالْبَغْيِ
يَعِظُكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُوْنَ وَاذْكُرُ اللهِ
تَعَالَى وَاعَزَّ وَاجَلَّ وَاتَمَّ وَاكْبَرُ
وَاللهُ يَعْلَمُ مَا تَصْنَعُوْنَ

خُطْبَهٔ أَوَّلِ جُمُعَهْ جُو

بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الْعَزِيْزِ الْعَلَّامِ ؛ اَلَّذِيْ فَضَّلَ يَوْمَ

الجمعة على سائر الأيام ۞ أشهد أن لا إله إلا الله
وحده لا شريك له وأشهد أن محمدا عبده ورسوله
سيد الأنام الذي بيّن فضائل الأعمال ليكتسبوها
الناس يفوز وبالحسنات يوم القيمة صلى الله
على سيدنا محمد وعلى آله وأصحابه الكرام وآله
العظام أما بعد معاشر الحاضرين في التقوى
الله تعالى واجهدوا في طاعة الله تعالى يا أيها الذين
آمنوا إذا نودي للصلوة من يوم الجمعة فاسعوا
إلى ذكر الله وذروا البيع ذلكم خير لكم إن كنتم
تعلمون فإذا قضيت الصلوة فانتشروا في الأرض
وابتغوا من فضل الله واذكروا الله كثيرا لعلكم
تفلحون ۞

ابيات سنڌي

اي مؤمنو دل جي ڪنن سان هي ٻڌو	آهي حضرة مصطفى فرمايو
ڏينهن جمعي جو اٿو بيشڪ ڀلو	ڳالهيون هي سڀئي اُن ڏينهن جون
آهي هي هڪڙي انهن مان بيان	ٿيو جڏهن وٺ تنهن جا ڪان

علم جي مجلس ۾ عالم وٽ ويهو
دين جون ڳالهيون انهن کان سکو

هوءِ جو عالم گهڻو پرهيزگار
تنهنجي مجلس ۾ وڃو ٿي هوشيار

آهي ٻي خصلت اها اي ديندار
سڻ انهن کي اي ادا ٿي هوشيار

آهي اُن ساعت اُن ڏينهن ۾ جو ڳول
ٿي ٿئي جنهن ۾ دعا هر دم قبول

آهي اوءَ مخفي انهيءَ ڏينهن جي اندر
جئن ٿئي مخفي سدائي شب قدر

ذڪر يون ان ڏينهن ۾ اي دعا
۽ عبادت حق جي اٿو اي بجا

مانه ٿئي حاصل تو وڏا ساعت اُن
چو تڪار وادهين لهو جنهن کان سل

آهي اُن ۾ دوستو ڏاڍو ثواب
حق تعالىٰ تو بچائي کانه عذاب

آهي ٽين عادت اِها اي دوستو
جئن انهيءَ ڏينهن ۾ صلوات پڙهو

پڙهو دوستو اُن ۾ هر دم صلوٰة
آهي ايها صلوٰة بيشڪ ٿي نجات

تو گناه اُن جا خدا بخشي ڇڏي
۽ جنت ۾ محل ماڙيون اَڏي

آهي چوٿين عادت يارهين ميان
جو پڙهو اِن ڏينهن ۾ اَوهين ڏاڍي

تنهن جو حق ثابت رکي ايمان تون
۽ نبي المصطفىٰ فرمايو

ڏينهن جمعه ڪهف سورة پڙهو
آهي پنجين ڳاله هيءَ اي دوستو

نفل اِن ڏينهن اندر زياده پڙهو
ٿي ملي اِن ۾ گهڻو بيشڪ اجر

مؤمنو ڪريو قيامت جي اثر
صبح جو اِن ڏينهن اي بابنان

پڙهو اي جي تسبيح واري تون نماز
جنهن ۾ آهي اجر بيشڪ بيشمار

آهي پڙهندڙ لاءِ جنت قرار
جيئن اهي ڏينهن اندر صدقو ڪري
توڙي ماني ڄمو ڪر وڃي
خير ڪر خيرات تون بهر خدا
آهي ستين ڳالهه هيءُ تون عبا
پڙهه تون استغفار ان ڏينهن مدام
۽ پڙهه ڪلمو شهادت جو ادا
آهي اهو قبول ڏينهن سلو تمام
تا جيتن عاصي اِن ڏينهن هزار
آهي هيءُ سردار ڏينهن جو ادا
آهي هيءُ سردار ڪُل ڏينهن اندر
جو مري اِن ڏينهن ايمان ۾
قبر جي سختي ڪنان بلڪل بچي
ڪر فضل عثمان هر جڳهه

آهي عادت هيءَ ڇهين اي دوستو
يعني ڪرِ خيرات جا تون ڪان ڇڏي
ڪلمو چئه ڪالي اهو ڏينهن تون ادا
تان روز قيامت هجين تون شفا
نيڪ ڪرِ ڪم تون اِن ڏينهن ۾ ميان
۽ گناهن کان ڪري توبه ندمُ
۽ گهڻي کان گهُر وهردم دُعا
نيڪ ڪو تون شو هردم مدام
تي ڏسي رحمت خدا جي بيشمار
هيءَ عطا ٿيو مهر مون خاوند خُداءِ
آهي هيءُ فرمايو خير البشر
موڪلي تنهن کي ٽڙي جنات ۾
اِن طرح فرمايو سيد سچي
روز محشر ۾ ٿئي دستگير

بَارَكَ اللّٰهُ لَنَا وَلَكُمْ وَلِسَائِرِ الْمُسْلِمِيْنَ اِنَّهٗ تَعَالٰى اَجْوَادُ
غَنِيٌّ كَرِيْمٌ مَلِكٌ بَرٌّ رَبٌّ
رَؤُوْفٌ رَحِيْمٌ

خطبه ٻيون جمعه جو

بِسۡمِ اللّٰهِ الرَّحۡمٰنِ الرَّحِيۡمِ

اَلۡحَمۡدُ لِلّٰهِ نَحۡمَدُهٗ وَنَسۡتَعِيۡنُهٗ وَنَسۡتَغۡفِرُهٗ وَنُؤۡمِنُ
بِهٖ وَنَتَوَكَّلُ عَلَيۡهِ وَنَعُوۡذُ بِاللّٰهِ مِنۡ شُرُوۡرِ اَنۡفُسِنَا
مِنۡ سَيِّاٰتِ اَعۡمَالِنَا مَنۡ يَّهۡدِهِ اللّٰهُ فَلَا مُضِلَّ لَهٗ
وَمَنۡ يُّضۡلِلۡهُ فَلَا هَادِيَ لَهٗ وَنَشۡهَدُ اَنۡ لَّاۤ اِلٰهَ
اِلَّا اللّٰهُ وَحۡدَهٗ لَا شَرِيۡكَ لَهٗ وَنَشۡهَدُ اَنَّ مُحَمَّدًا عَبۡدُهٗ
وَرَسُوۡلُهٗ اَرۡسَلَهٗ بِالۡحَقِّ بَشِيۡرًا وَّنَذِيۡرًا صَلَّى اللّٰهُ
عَلَيۡهِ وَعَلٰۤى اٰلِهٖ وَاَصۡحَابِهٖ وَسَلَّمَ تَسۡلِيۡمًا كَثِيۡرًا
كَثِيۡرًا اَمَّا بَعۡدُ يٰۤاَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا اللّٰهَ الۡعَظِيۡمَ
كَمَا اَمَرُوۡا وَانۡتَهُوۡا عَمَّا نَهٰكُمۡ وَزَجَرَ مَنۡ
اَطَاعَ اللّٰهَ وَرَسُوۡلَهٗ فَقَدۡ رَشَدَ وَاهۡتَدٰى وَمَنۡ
عَصَى اللّٰهَ وَرَسُوۡلَهٗ فَقَدۡ ضَلَّ وَغَوٰى اَعُوۡذُ بِاللّٰهِ
مِنَ الشَّيۡطٰنِ الرَّجِيۡمِ اِنَّ اللّٰهَ وَمَلٰٓئِكَتَهٗ يُصَلُّوۡنَ
عَلَى النَّبِيِّ يٰۤاَيُّهَا الَّذِيۡنَ اٰمَنُوۡا صَلُّوۡا عَلَيۡهِ وَسَلِّمُوۡا تَسۡلِيۡمًا

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَّعَلٰى اٰلِ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَّ
بِعَدَدِ مَنْ صَلّٰى وَصَامَ اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَّعَلٰى
اٰلِ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ بِعَدَدِ مَنْ قَعَدَ وَقَامَ وَصَلِّ كَذٰلِكَ
عَلٰى جَمِيْعِ الْاَنْبِيَاءِ وَالْمُرْسَلِيْنَ وَالْمَلٰئِكَةِ الْمُقَرَّبِيْنَ
وَالْخُلَفَاءِ الرَّاشِدِيْنَ خُصُوْصًا عَلٰى خَيْرِ بَعْدِ
الْاَنْبِيَاءِ بِالتَّحْقِيْقِ ۵

اَبْيَاتَ سِنْذِي

صديق اڪبر يار هو — راحم رفيق غار هو
حضرت سند و دلدار هو — تنهنجي صفت ڪهڙي ڪريان
الله جي قرآن ۾ — تعريف تنهنجي شان ۾
سابق هو ايمان ۾ — والّيل ۾ ڏس تون عيان
عادل عمر هو يا ربو — اسلام تنهن روشن ڪيو
جو هو بهشتن جو ڌڻي — قربان تنهن تان مان ٿيان
ڪافر ڪُنا تنهن بي حساب — فاروق هو تنهن جو خطاب
پلڙو ابن الخطاب سبحان — تعريف تنهنجي ڇا ڪريان

حضرت ٻيو عثمان هو — سر جامع قرآن هو
حضرت مٿان قربان هو — بيشڪ ٻيو عالي نشان هو
قربان ڪيو جنهن مال تن — نامي خدائي ذوالمنن
سو شاهه عثمان پاڪ تن — ڪهڙي صفت تنهنجي ڪيان
حضرت عليؑ اعليٰ ولي — جو شمس وانگر منجلي
بيشڪ هو اعليٰ عليؑ — هو شير يزدان بيگمان
جو زوج هو زهرا سندو — شاهه شجاع لاشڪ ٻيو
جنهن کي پيغمبر پاڻ ڪيو — تنهن جي مدح ڪهڙي ڪريان
بيشڪ ٻيا ها چار ئي — ماڪي مٿاها چار ئي
صاحب صفا ها چار ئي — منڪر انهن جو بي امان
حضرت حسن شاهه زمن — ۽ ٻيو حسينؑ پاڪ تن
قربان تن تان جان من — ٻئي نور جنت جوان
ٻيئي سچي خيرالنساء — زهرا اڀلي هيئي پارسا
سڀ عورتن جي مقتدا — انهيءَ جي ٿو شافع جهان
عمين ٻيئي حضرت سندا — عباس ۽ حمزو ٻيو
جي هيا ٻيلا پر جهلو — اعليٰ تن جو خاندان
مشر المبشر ۾ صحاب — جنکي بشارت ٿي شتاب

جنت سندا سي ماهتا
اصحاب سڀ بيشڪ پڪ
دشمن جي لاءِ اوترتيا
مرشد سندم سيف الجلي
غوث زمان آلِ علي

اُنجو نہ ثاني در جهان
نارا هدايت جا هُيا
لاءِ دوستن سوڻهان سوان
جنهن جو قدم بر ڪلِّ وَلِي
سو نور نوري هو عيان

اَللّٰهُمَّ اغْفِرْلِيْ وَالِوَالِدَيَّ وَلِلْمُؤْمِنِيْنَ وَالْمُؤْمِنَاتِ
وَالْمُسْلِمِيْنَ وَالْمُسْلِمَاتِ اَجْمَعِيْنَ بِرَحْمَتِكَ يَا اَرْحَمَ
الرَّاحِمِيْنَ اَللّٰهُمَّ انْصُرْ سُلْطَانُ الْغَازِيْ الرُّوْمُوْ انْصُرْ
عَسَاكِرَهُ وَاعْلِ الْوِيَتَهُ بِنَصْرِكَ يَا فَتَّاحُ اَللّٰهُمَّ
انْصُرْ دِيْنِ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ صَلَّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمْ
وَاخْذُلْ مَنْ خَذَلَ دِيْنِ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ عَلَيْهِ وَسَلَّمْ
تَعَادَلُوْا عِبَادَ اللّٰهِ اِنَّ اللّٰهَ يَاْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالْاِحْسَانِ
وَاِيْتَاءِ ذِى الْقُرْبٰى وَيَنْهٰى عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ
وَالْبَغْيِ يَعِظُكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُوْنَ اُذْكُرُوا اللّٰهَ
يَذْكُرْكُمْ وَادْعُوْهُ يَسْتَجِبْ لَكُمْ وَلَذِكْرُ اللّٰهِ
تَعَالٰى اَعَزُّ وَاَجَلُّ وَاَتَمُّ وَاَهَمُّ وَاَعْلٰى وَاَوْلٰى
وَاَكْبَرُ وَاللّٰهُ يَعْلَمُ مَا تَصْنَعُوْنَ

خُطبہ اَوَّل جُمعہ جو

بِسۡمِ اللّٰهِ الرَّحۡمٰنِ الرَّحِيۡمِ

اَلۡحَمۡدُ لِلّٰهِ الَّذِيۡ نَوَّرَ قُلُوۡبَ الۡعَارِفِيۡنَ بِنُوۡرِ الۡاِيۡمَانِ وَشَرَحَ صُدُوۡرَ الصَّادِقِيۡنَ بِتَوۡحِيۡدِهٖ وَالۡاِيۡقَانِ وَاَشۡهَدُ اَنۡ لَّآ اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ وَحۡدَهٗ لَا شَرِيۡكَ لَهٗ وَاَشۡهَدُ اَنَّ مُحَمَّدًا عَبۡدُهٗ وَرَسُوۡلُهٗ ط قَالَ اللّٰهُ تَعَالٰى وَاَقِيۡمُوا الصَّلٰوةَ وَلَا تَكُوۡنُوۡا مِنَ الۡمُشۡرِكِيۡنَ ۝

اَبيات سِنڌي

سدا اچو صفت صاحب جي سحر جو — جيڪو مالڪ زمين بر و بحر جو

ڪنيي ڪر خوف قادر جي قهر جو — ٻگو ٿي وقت اچ پوئين پهر جو

منجهون ٿيا نور چار ئي يار وبي — ابوبڪر و عمر عثمان علي

شهنشاه آهي فرشتن ۽ فلڪ جو — منو مولىٰ مالڪ آهي سڀ ملڪ جو

خبر لهندو خدا خالق خلق جو — رساڻي رزق هر ڪي هر پلڪ جو

منجهون ٿيا نور چار ئي يار وبي — ابوبڪر و عمر عثمان علي

مڪو جنهن مير مرسل مصطفىٰ کي — اجهي عاصين عنايت اصفيا کي

محمد ماه مدني مجتبیٰ کي — پياري پاڪ رهبر رهنما کي

لقب لولاڪ جنهنجي شان ۾ آه — قرب قوسين جو قرآن ۾ آه

عظم عزي عجم ايران ۾ آه — زمين هفت وفلڪ فرمان ۾ آه

اندر احقاف محمد ملڪ تنهنجي — ڪي انا فتحنا فتح تنهنجي

وڏي والنجم ساره سبح تنهنجي — سڀ جو قرآن فرحت فرح تنهنجي

پڙهي ڏسُ پرت مون زخرف زمر ۾ — قُرْبُ قَدْ سَمِعَ ۾ حٰمٓ حشر ۾

شرف واحد وتا يس والفجر ۾ — مٿون عزي عنايت ڪي عصر ۾

بڌو ولسوف واري واعديڪي — مجيو مرسل رسو تنهن فائديڪي

رکو قائم شرع جي قاعديڪي — چکو ميوي معاني مائديڪي

چگان چيدا چگي جا چار گوهر — جيا پاڃا نجا جنسا رجوهر

عَلَمَ اسلام جا صفدار صفدر — منارا دين جا محراب منبر

منجهون ٿيا نو رچاريئي يار وڃي — ابوبڪر و عمر عثمان علي

اول صديق صاحب غار جو آه — سڀڪو سهو وسڀجي سردار جو آه

خليفو خاص دربار جو آه — پيارو غار ۾ غمخوار جو آه

منجهون ٿيا نو رچاريئي يار وڃي — ابوبڪرؓ و عمرؓ عثمانؓ و عليؓ

عمر عادل عدالت جو علامو — جنگي جوش جذبي ساڻ جامو

هنيئون سيء حرب ۾ هادي هنگامو — فتح فاروق کي اصلي انعامو

عجب عثمان جو علو وعربا ۾ — غني بيو ڪونه هواهڙو عرب ۾

رهي اسلام سان تازو طرب ۾ — ڪئي هادي امانت هر حريم

سدا اعليٰ عليؑ جو عز اڪبر — هنئين جنهن حرب ۾ ضرب حيدر

لنگهي خندق ڪئيو تنهن ڪوتخيبر — ٻُڌ مَنِ سَيِّدِ الأبرارِ سَرْوَرَ

اما من لئي اُداسي ساه سينو — سدا هادي حَسَنَ لئي منخزينو

سگهو مولا پسائي مون مدينو — ڏسي جيئري مري هيڪر حُسين

جگر گوشه محمّد مصطفيٰ جو — ابن اسد العلي المرتضيٰ جو

شرف بنت النبي الفاطمه جو — وڏو خيرالنساء الخاتمة جو

منجهون ٿيا نور چاريئي يار ولي — ابوبڪرؓ و عمرؓ عثمانؓ عليؓ

چڱا چاچا نَبِيّ جا سرب اُٿين — لڏ و عباس حمزه قرب قوسين

هتوئن حضرت محمدﷺ سر تاج ثقلين — اُداسي عشق ۾ تن لاءِ عينين

منجهون ٿيا نور چاريئي يار ولي — ابوبڪر و عمر عثمان علي

عجيب اصحاب سيّد جا سونهارا — پرين پارس پيغمبر کي پيارا

رهن جيئن چنڊ کي چوطرف تارا — تئين گردون قريشي جي قرارا

منجهون ٿيا نور چاريئي يار ولي — ابوبڪر و عمر عثمان علي

نبي جي آل ۽ اصحاب تون گهورَ — سِسَّئي صدقو ڪري زبان ڪند ڪان ڪور

قِرن تنکون نِيا بخسن جي نورَ — خَجِلَ خنّا سر ٿيند ازحمتي زور

منجهون ٿيا نور چاريئي يار ولي — ابوبڪر و عمر عثمان علي

شيعو جو شڪ ثنا هن سا ڏاري — ڇون مرتد ڪا ٻين ڪند ڪاري

حرامي حُر حُسيني ٿو سڏائي — مُحِبُون واڏ و شريعت کا نه پڙائي

الله وَ او وطاق اُبنڙ ٿو ذائي — بد و بد جسم گمراهي گڏ ائي

منجهون ٿيا نور چار ئي يار ولي — ابو بکر و عمر عثمان علي

مَجي جو کين يار نکي ڀهوڙي — نه هوند وَنجس نا پيند و نسوڙي

مُنو مُنڪر گڏ ه گوڙهي گدوڙي — جيني ايمان نا ڪس ڪي نه هوندي

الله وآذان کي ڪوڙ ونه ڏي گڻ — مُٺي منڪر طرف مسيد نِه نيو مَن

سنگت ننهن سهل جي بيلي مجيون — ڪِسيو ناوند تنهنجو پوش عيبن

منجهون ٿيا نور چار ئي يار ولي — ابو بکر و عمر عثمان علي

سدا رکبه شاه محمد ٿو تن سان — رُڻو مرسل محمد زور تن سان

ادا آڏو نه ڪج اور تن سان — خُدا شل گڏ نه ڪند سر گو تن سان

منجهون ٿيا نور چاريئي يار ولي — ابو بکر و عمر عثمان علي

بَارَكَ اللهُ لَنَا وَلَكُمْ وَتَقَبَّلَ اللهُ مِنَّا وَمِنْكُمْ
وَاسْتَغْفِرُوا اللهَ الْعَظِيْمَ لِيْ وَلَكُمْ وَلِسَائِرِ الْمُسْلِمِيْنَ
اِنَّهٗ تَعَالٰى جَوَادٌ كَرِيْمٌ مَلِكٌ بَرٌّ رَبٌّ رَؤُوْفٌ رَحِيْمٌ

خُطْبَه ٻيون جمعه جو

بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ نَحْمَدُهٗ وَنَسْتَعِيْنُهٗ وَنَسْتَغْفِرُهٗ وَنُؤْمِنُ بِهٖ

وَنَتَوَكَّلُ عَلَيْهِ وَنَعُوْذُ بِاللّٰهِ مِنْ شُرُوْرِ اَنْفُسِنَا وَمِنْ
سَيِّاٰتِ اَعْمَالِنَا مَنْ يَّهْدِهِ اللّٰهُ فَلَا مُضِلَّ لَهٗ وَمَنْ يُّضْلِلْهُ
فَلَا هَادِيَ لَهٗ وَنَشْهَدُ اَنْ لَّا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ وَحْدَهٗ لَا شَرِيْكَ
لَهٗ وَنَشْهَدُ اَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهٗ وَرَسُوْلُهٗ اِنَّ اللّٰهَ وَمَلٰٓئِكَتَهٗ
يُصَلُّوْنَ عَلَى النَّبِيِّ يٰاَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا صَلُّوْا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوْا
تَسْلِيْمًا ۝ اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَّعَلٰى اٰلِ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ
بِعَدَدِ مَنْ صَلّٰى وَصَامَ ۞ اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَّعَلٰى
اٰلِ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ بِعَدَدِ مَنْ قَعَدَ وَقَامَ ۞ ثَبِّتُوْا قُلُوْبَكُمْ
بِالطَّاعَاتِ وَصَلُّوْا عَلٰى مُحَمَّدِنِ الْمُصْطَفٰى صَاحِبِ الشَّفَاعَةِ
وَصَلِّ كَذٰلِكَ عَلٰى جَمِيْعِ الْاَنْبِيَاءِ وَالْمُرْسَلِيْنَ وَعَلَى الْمَلٰٓئِكَةِ الْمُقَرَّبِيْنَ
وَعَلٰى عِبَادِ اللّٰهِ الصَّالِحِيْنَ

ابيات

محمد بود باشاهي حقيقي	همه بادشاهان گدائی محمد
محمد بہ بخشد گنهگار خود را	ولي حق نہ بخشد خطائی محمد
محمد بہ بخشد گنهگار قیامت	کہ محکم بالسنت عطائی محمد
محمد بہ محشر کند امتي امتي	بروز قیامت ندائي محمد

تَعَادَلُوْا عِبَادَ اللّٰهِ اِنَّ اللّٰهَ يَاْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالْاِحْسَانِ وَ

إِيتَاءِ ذِي الْقُرْبَىٰ وَيَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَالْبَغْيِ يَعِظُكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ اذْكُرُوا اللَّهَ الْعَظِيمَ الْجَلِيلَ الْجَبَّارَ يَذْكُرْكُمْ وَادْعُوهُ يَسْتَجِبْ لَكُمْ وَلَذِكْرُ اللَّهِ تَعَالَىٰ أَعَزُّ وَأَجَلُّ وَأَتَمُّ وَأَهَمُّ وَأَعْلَىٰ وَأَوْلَىٰ وَأَكْبَرُ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تَصْنَعُونَ ۝

خُطْبَهٔ اوّل جمعه جو

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الْمَلِكِ الْمَعْبُوْدِ وَالصَّلٰوةُ وَالسَّلَامُ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدِ نِ الَّذِيْ هُوَ اَكْرَمُ مِمَّا ظَهَرَ فِي الْوُجُوْدِ وَعَلٰى اٰلِهٖ وَاَصْحَابِهٖ اِلٰى يَوْمِ الْمَوْعُوْدِ ؛؛

اَبْيَاتِ سِنْڌِي

آهي واجب خلق تي حق جي ڪرڻ حمد ثنا
سڀ ڪان اڳي موجود هو هوندو سڀ ڪان پوءِ پڻ
پاڪ آهي سو جو ڄاڻي تو اندر جون نعمتون
سڀ کي خلقيو آهي سي موٽي ونس ويندا سڀئي
ملڪ ۾ انجي نه ڪجهه ڪو حڪم ماڃي نه ضد

آهي جو باري تعالیٰ سڀ جو خلقيندڙ خدا
رهندو سو باقي وهي ٻي سڀ ڪا شيءِ ٿيندي فنا
ٻه ٻندن جا عيب ٻه جيڪا لِڪي ڪئنا خطا
سڀ کي ملندي پنهنجي عملن جي جزا ڏي سزا
رحم جيا آهي يا عقوبت امر انجو سڀ روا

عدل انجو ٿيو عذاب ۽ فضل انجو آهه عفو — تو ڪر عيبن کي ڳري سيڪا ڳڻي ٻاجهه
پوءِ پڙهو اشهد ڪري نيت سڌي خير البشر — جو مبشر آهي ۽ منذر محمد مصطفىٰ
هوءِ صلوات ۽ سلام انجي آل تي — اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلىٰ مُحَمَّدٍ وَّعَلىٰ اٰلِ مُحَمَّدٍ
سي سفينه نوح جا جي چڙهيا اُتي ڇٽا — اي مسلمانو ڪريو تقوىٰ ٿيو پرهيزگار
موت کان اڳ اوهين ڪريو صالح عمل جو ڪم چڱا — موت ترندو نه ڪنهن سوايند واڳي يا پوءِ فرد
ڳرجي ڪوچ جو گهر دنيا مان ڪوٺ جو تهندو ڪا — آهي افسوس اهڙي غفلت تي مسافر ٿيو اوهين
ڪچ جو هل بيا بڌو هر دم ۾ پيا آهيو سڻا — تا رهو ڪنهن بلا جي گهر مڪاني جنت اَمان
عيش عشرت ڪئين تا ڪاوش عبرت ادا — ڪيڏي ويا ماءُ پيءُ پا ڄيڙي عيار دوست
اوهين به ويندا ٿو ڏي جيئڏي اوهان جا حبيب — پا ڙريا قبر ۾ انکي پيئڙ بي اوهين وساريا سڀ
سنت ملڪن جي حوالي هوندو پيارت ميڪلا — تنهن کان اڳ روئي ڪريو توبه گناهن کا اوهين

۽ ڪلام الله جليب واعظ ائين جا ٿو سڀا

إِنَّهُ تَعَالىٰ جَوَادٌ غَنِيٌّ قَدِيْمٌ بَرٌّ رَبٌّ رَّءُوْفٌ رَّحِيْمٌ

خُطْبَةُ يَوْمِ الْجُمُعَةِ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِيْ لَا نَظِيْرَ لَهٗ وَلَا ثَانِيَ وَالصَّلٰوةُ وَالسَّلَامُ عَلىٰ سَيِّدِنَا مُحَمَّدِنِ الْمَبْعُوْثِ بِالْحُجَجِ وَالْبُرْهَانِ وَعَلىٰ اٰلِهٖ وَاَصْحَابِهٖ اِلىٰ يَوْمِ الْمِيْزَانِ

ابيات سنڌي

تعريف آهي انهي جو جڳ جو آپا اُڌار

حلم ۽ ڪرم سبب سو غفور ۽ رحيم آهي

بخشش جو سو ڏئي ۽ سخا لاءِ سو ستار

امت جو سو شفيع عالم جو تنهن تي بار

صلوتون ۽ سلام خدا جا هجن هزار

توبه سيکاري ڪنتا گناهن کان رستگار

رحمت ۾ منهنجي هر ڪو رهي نه نا اميد وار

حق ۽ ملائڪن کي ٻيا انهيءَ آهه پچار

مولا علي تي پوءِ سندس جو وصي تيار

پوءِ جو حسن حسين تي جي تن جا پٽ نثار

ڪاظم رضا نقي ۽ تقي پوءِ عسڪري شمار

پيدا ڪري اسانکي سو جلد ڏئي ڏيکار

اصحاب جي رسول جا ۽ يار جي سچار

حاڪم جي مؤمن جا تو توفيق ڏي تنين

لائق جو تنهنجو آهه اسان سان سو ڪر ڏي

ڪيو لم آهي عدل احسان جو خدا

توبه ڪري قبول ۽ بخشي گنهگار

رحمت ۽ غضب کان وڏ ڪنهنکي نه تڪليف سو ڏي

جا رٿ تنا ۽ رسول صلعم محمد سندس حبيب

تنهن مرسلن جي سيد ۽ انهيءَ آل تي

حڪمت ۽ وعظ سان سڀ سيتر ڏات ڏي سندن

فرمائي پاڻ وحي نائب بهشت ۾

حڪم جهليو قرآن نبي تي پڙهو صلوات هر بار

پڙهين محمد عربي تي صلوات چئو اللهم صل علي محمد

پوءِ فاطمه بتول تي خير النساءِ جا هءِ

زين العابدين ۽ باقر ۽ جعفر تي پڻ چئي

پوءِ عسڪري ۽ مهدي صاحب زمان تي

عشر المبشر متي پڻ چئو هين صلوات ۽ سلام

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلىٰ مُحَمَّدٍ وَّاَصْحَابِهٖ اَجْمَعِيْنَ

در جود ڏاءِ تنهنجو سند نعمت تون سنوار

لائق اسان جو آهه جو تنهن تي نه تون نهار

ڪئي منع تنهن گناهن کا ۽ جي بدي جي ڪار

يا روحن اوهان کي نصيحت ڪريان نيڪ | تنهن ۾ هلو هتي ته سلامت لنگهو ائين پار

خطبة يوم الجمعة

بسم الله الرحمٰن الرحيم

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِيْ لَآ اِلٰهَ اِلَّا هُوَ لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ
وَاِلَيْهِ تُرْجَعُوْنَ ؕ وَالصَّلٰوةُ وَالسَّلَامُ عَلٰى مُحَمَّدِنِ
الَّذِيْ اَرْسَلَهُ اللّٰهُ بِالْهُدٰى وَدِيْنِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهٗ
عَلَى الدِّيْنِ كُلِّهٖ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُوْنَ وَعَلٰى اٰلِهٖ
وَاَصْحَابِهِ الَّذِيْنَ لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُوْنَ

ابيات سنڌي

تعريف انهيءَ جي جو آهي رب تعاليٰ | جو جل جلاله ۽ پڻ عم نواله

سو دائم ۽ قائم سوئي خالق سوئي رازق | قدرت جنهن جي ڪامل جنهن جا ڪم نرالا

سو حي ۽ قيوم سو هو آهي ۽ هوندو | هاڻي آهي جيئن نه جڳ اڳ هو جنهن جي ناهه زوالا

رحمان رحيم آهه سو غفار ۽ قهار | واحد اصل آهي ليڪن انجا ٿيا نالا

سو ملڪ جو مالڪ نه شريڪ انجو ڪنهن ڪو | جڳ سارو سندس حڪم ۾ چاڙهيا پالا

چارو نه قضاءِ قدر انجي جو رضا ڪري | امر انجو ڪٽي ڪير آهي ڪنهن کي مجالا

تعميل ڪري انجي ملڪ انس ۽ جان | تسبيح پڙهي سنبل سو سڀ ۽ لالا

ڏينهن ڏٺ سنڌ سين يلوم لڳا ڀي تو پاسيٽ سيپ	ننهٽ فضل ڪرم اٻو اسانتي رهي شالا
مرسل جي سندس راه هدايت ڏي هلايا	ماڻهوءَ جنت ۾ جيڪالاٻ ڪمالا
آسان جو سيٽي آهيو ٿا شان ساقي ڪوثر	محشر ۾ سون هاٿ طهو ڏجا پيالا آمين

إِنَّهُ تَعَالَىٰ جَوَادٌ كَرِيمٌ مَلِكٌ بَرٌّ رَءُوفٌ الرَّحِيمُ

خطبه في يوم الجمعة

بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِي هُوَ صَاحِبُ الْقُدْرَةِ الْكَمَالِ وَالصَّلٰوةُ وَالسَّلَامُ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ هُوَ صَاحِبُ الْجُوْدِ وَالْاَفْضَالِ وَعَلٰى اٰلِهٖ وَاَصْحَابِهٖ فِي الْغُدُوِّ وَالْاٰصَالِ ؛

ابيات سنڌي

محمد ڪي سارا هي عالم تو سارو	محمد ڪي واکاڻ سڀ ساه وارو
محمد جو تابع خدا جو ٿيو تابع	محمد جو پيارو خدا جو ٿيو پيارو
محمد ٿيڪي بت ڪيا پرزا پرزا	ڏنگو بت پرستن جي دلين ڪنارو
محمد ضعيفن جي آهي حمايت	محمد آهي ظالمن تي تراڙو
نبوت سندس ڏي جڳ ڪواهي	مردن مرغ ماهي نعرو

مُحَمَّدْ جو اولاد ٿيو پاڪ اطهر ! دهوا آهي مرد و جڳ جو اُجار
مُحَمَّدْ جا اصحاب مخلص بهادر ونڊو ڪافرن تي تنين مار
نه ڪئي پيروي جنهن محمد جي آهي رُلي دربدر ٿي مري سو هيڪار
جهان مان ٿي ختم پيغمبري وئي زماني مان ڪيو جُدا محمد گذار
محمد جو رستو چڱو هو عزيزو سدا رهندا اُنهيءَ انجو اِشار
محمد جي ذات آهي دريائي رحمت بُڏ وسو ڪيو جنهن انهي ڪان ڪنار

إِنَّهُ تَعَالَى جَوَادٌ غَنِيٌّ قَدِيمٌ بَرٌّ رَبٌّ رَءُوفٌ الرَّحِيمْ

خُطْبَهْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الْكَرِيْمِ الْمَنَّانِ وَالصَّلٰوةُ وَالسَّلَامُ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدِنِ الَّذِيْ هُوَ نَبِيُّ اٰخِرِ الزَّمَانِ وَعَلٰى اٰلِهٖ وَاَصْحَابِهٖ الْفَائِزِيْنَ بِالْاِيْقَانِ وَالْاِحْسَانِ ::

ابيات سنڌي

تو کي خاوند جي ٿي پاڪائي
ذات ڏيکاريئ
تون خداوند سڀني جو

جڳائي ۽ خدائي
اسان کي ڏيئون ذات آهي
تون خداوند ڪيتي جو

آسمان کي تو جوڙيو | زمين آهي بڻائي
نه تون جائين نه ڄڻين تو | ماءُ ۽ مٽ نه رکين تون
جيڪي چاهين سو ڪرين تون | تنهنجي ٿي لائق وڏائي
تنهنجي اي جلّ جلالي | تنهنجي ٿي عمر نوالي
تنهنجي ايا ڪم ڪمالي | نه رکين چون چرائي
عيب سڀني جا تون ڍڪين | عيب سڀني جا لڪائين
رزق سڀني کي رسائين | تنهنجي وڏ جود عطائي
تون رحيم آهين رحمان | پاڪ آهين تون سبحان
آهي جڳ ۾ تنهنجو احسان | آهي عالم ۾ پيدائي
آهين اندر آهين | باطن ۾ ۽ ظاهر
تنهنجي وحدت سندي باهر | آهي ڪثرت اندر آئي
تون هئين جڳ نه هو | هوندين جڳ نه هوندو
نه ڪري وصف ڪري سگهي | ڪو جا نه لفظن ۾ سمائي
اَحَدًا لَيْسَ کَمِثْلِي | صمدًا لَيْسَ لِيْ ضد ندي
لِمَنِ الْمُلْكُ الْيَوْم | قرآن ۾ تنهنجي وائي

اِنَّهٗ تَعَالیٰ جَوَادٌ غَنِيٌّ قَدِيْمٌ
بَرٌّ رَبٌّ رَئُوْفٌ رَحِيْمٌ

خُطْبَةٌ فِيْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِيْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ فِيْ سِتَّةِ اَيَّامٍ وَصَلَّى اللّٰهُ عَلٰى مُحَمَّدِنِ الَّذِيْ هُوَ رَحْمَةٌ لِّلْاَنَامِ وَعَلٰى اٰلِهٖ الْكِرَامِ وَاَصْحَابِهٖ مَصَابِيْحِ الظَّلَامِ

ابيات سندي

عرش ۽ حشر ۾ ڏوهن جو بخشيندڙ خدا آهي
شفيع المذنبين ليڪن محمد مصطفىٰ آهي
جي رحمان ۽ رحيم آهي خدا سڀ خلق جو خالق
تہ يار و رحمة للعالمين سرور سدا آهي
احد احمد جي وچ ۾ فرق آهي ميم هڪڙي جو
حديث مَنْ رَاٰنِيْ مان اِهو ثابت صفا آهي
نبي جي نور مان پيدا سو هو عالم ڪان اڳ موجود
اِهو لولاڪ جو صاحب ٻنهي جڳ جو مقتدا آهي
خدا خير البشر ڪيو تنهنکي سيد مرسلن جو پڻ
صفت قرآن ۾ تنهنجي ڪئي حق جا بجا آهي
چڙهي بوراق تي معراج جنهن ڪيو عرش اعلىٰ تي

لنگهي کانڊ ٿاڀ توسين اُن ڏوهن جو لقا آهي

پڙهن جن ۾ ملائڪ ٿا محمد ميرتي صلوات

پڙهڻ انسان تي هر وقت واجب ۽ روا آهي

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى مُحَمَّدٍ وَّعَلٰى اٰلِ مُحَمَّدٍ وَّبَارِكْ وَسَلِّمْ

اِنَّهٗ تَعَالٰى جَوَادٌ غَنِيٌّ قَدِيْمٌ بَرٌّ رَبٌّ رَّءُوْفٌ الرَّحِيْمُ

خُطْبَةُ يَوْمِ الْجُمُعَةِ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ حَمْدًا كَثِيْرًا وَّثَنَاءً جَمِيْلًا وَالصَّلٰوةُ وَالسَّلَامُ

عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدِنِ الَّذِيْ قَامَ اَحْكَامَ رَبِّهٖ وَتَبَتَّلَ اِلَيْهِ تَبْتِيْلًا

وَعَلٰى اٰلِهٖ وَاَصْحَابِهٖ بُكْرَةً وَّاَصِيْلًا ۝

ابيات سنڌي

مُحَمَّدٌ صَلَّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وَعَلٰى اٰلِهٖ اَجْمَعِيْن

صلوات تن تي جي ٻارهن پون امام اطهر

عَلِيٌّ کرم الله وجهه حسن رض حسين رض زين العابدين رض

باڪر رض پوءِ صادق رض ڪاظم رض رضا رض

تقي رض ۽ نقي رض ۽ عسڪري رض

۽ مهدي سيني مان جو آخر آهِ

بحق چار ڏهه معصوم يا الاهي تون

گناهه بخش ۽ مطلب اسان جا پورا ڪر

يا نبي هاشمي مڪي مدني ۽ عربي

نانءُ صلوات بنان تنهنجو وٺڻ بي ادبي

يا محمّد تون ابوالقاسم امتي ۽ امين

احمد آهين ۽ احمد بيم سان واهه خوشي لهي

مصطفيٰ خيرالبشر سرور عالم سيدا

توسان شامل ٿي شرافت حسبي ۽ نسبي

پهرين آدم کان اڳي نور ڪيو تنهنجي ظهور

پوءِ ابراهيمي اسماعيلي ٿئين ۽ مطلبي

جنهن پلي ڪبرٽي ڪڙم مان آئين حضرت

ابولهب آيو ۽ ابوجهل آيو پيا ابوالجهمي

گرچه عالم جي تون رحمت ۽ شفيع محشر

حق جو غازي ٿي ڪيئي قهر مان ڪافر ڪبي

چڙهي پوءِ رات ٿي معراج ڪيئي عرش متي

حق تعالى ڪيئي جنت ڪرِ تنهنجي طلبي

اُمتي تنهنجا بهشتن ۾ مزا سڀ مانئين آمين

باه دوزخ جي ڏسن شهنجا عدو سيپ غضبي آمير
بُڌِي لاتقنطوا رحمت جي رکو يارو اُمِيْدَ
لطف انجيکي آهي بمانونت بي سببي
اِنَّهٗ تَعَالىٰ جَوَّادٌ غَنِيٌّ قَدِيْمٌ بَرٌّ رَبٌّ رَّئُوْفٌ رَّحِيْمٌ ۝

خُطْبَةُ يَوْمِ الْجُمُعَةِ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِيْ خَلَقَ الْاٰدَمَ مِنْ صَلْصَالٍ وَالصَّلٰوةُ وَالسَّلَامُ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدِنِ الَّذِيْ هُوَ يَهْدِ الْخَلْقَ اِلَى الْحَقِّ وَيُنْجِي الْاَنَامَ مِنَ الضَّلَالِ وَعَلٰى اٰلِهٖ وَاَصْحَابِهٖ ذَوِي الْكَمَالِ وَالْاِفْضَالِ

ابيات سنڌي

مؤمنو حق کيو اجو کو ڏينهن اوهان لاءِ عيد
شکر ائين حق جو کريو عزکريو ٿي انتها
پڙهو تسبيحون ۽ تڪبيرون استغفار ون پڻ

ٻه ڏهاڙن پهرين گهر وڃي فطرو ڏيو صدقو مٿان
مڙس توڙي زال پنهنجي ٻچن ٻچا اولاد کان

ڏيڻي ٻه سير اڌ ڪڻڪ جا يا انجو ملهه هر هڪ پيٽان
جو ڏجن پيٽا مگر هي حڪم رکجو ياد سڀ

فطرو واجب ان تي آهي جنهنجي زڪوٰت آهي بجا
سون جا ست تولا سايا يا رپو يا هڙتي جنس

گهر ۾ جنهنجي هڪ وڌا هوئي تنهن تي زڪوٰت آن ٻي روا
رحم ۽ نيڪي ڪريو خويش ۽ عنذارين سان وهين

خاص مسڪينن يتيمن بي وسيلن سان سدا
بي حيائي ظلم بدڪاريءَ کان ائين پاسو ڪريو

سڀ گناهن کان پري ٿيو ۽ بچو ائين حق ڪنان
مؤمنو عيد تنجو حق رکيا روزا جنين

عيد سان ڪم تنجو ڪهڙو وڃي نه هُيا روزا ٻيتا
عيد ناهي ساجن ۾ ڪپڙا ڍڪيو عمدا آهين

ٻچڙ هي ميدان ۾ دوڙايو گهوڙا ائين ٽڪا-
عيد ناهي ساجن ۾ وڃڙيا او هانڪي ٿا ملن

وڃي هي هڪ ٻئي پاڪرملن هڪ ٻئي ٿا محبت منجهان
عيد ناهي ساجن ۾ ڪا کٽڪا ڊهين عمدا طعام

شير خرمان سيئون حلوا ۽ ٻيا ٻوڙ ۽ پڊ ء

عيد نا آهي ساجن هن ڪري شادي جون مجلسون

۽ ڏسو ناچ ۽ ٻڌ وراڳ ۽ ٻيا ملهيو مزا

عيد سا آهي وڙ هوجن هن نفس ۽ شيطان سان

۽ گناهن کان ڇڏيو ۽ ڪم ڪريو سڀ اُوهين ڀلا

عيد سا آهي جن هن اندر جنت آرام هوئي

هوئي پيار ئي يا شل ڇڪي هوئي حال ڄيڙ و ڄيا

عيد سا آهي جن هن دنيا ۽ عقبئ جي مراد

رب ڪري پوري يا فساد ۽ تنو تاري جا بجا

عيد سا آهي جن هن ايمان سان ماڻهون مري

۽ اُٺي سو صالحن سان ئي روز جزا

مئومنو شل ٿيئي اوهان سيني کي عيد اهڙي نصيب

اوهين ڪريو ڪوشش ۽ سعيو پوءِ ڄاڻي سو خدا

إِنَّهُ تَعَالَى جَوَّادٌ غَنِيٌّ قَدِيمٌ بَرٌّ رَبٌّ رَّؤُفٌ الرَّحِيمُ ط

خُطْبَةُ يَوْمِ الْجُمُعَةِ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِيْ شَرَّفَ عَلٰى كُلِّ صُوْرَةٍ صُوْرَةَ الْاِنْسَانِ

وَاجْعَلْ مِنْ خَلْقِهٖ اَنْبِيَآءَ وَرُسُلًا وَّكَانَ ذٰلِكَ
عَلَى اللّٰهِ يَسِيْرًا وَنَزَّلَ الْفُرْقَانَ عَلٰى عَبْدِهٖ لِيَكُوْنَ
لِلْعٰلَمِيْنَ بَشِيْرًا

بيت سندي

تو کي ڪريون ثنا ياداسين ڏينهن رات يانبي — سهسين سهسين پڙهون سلام ۽ صلوٰتين
تون آهين نور حق هديٰ الله تون رسول — تون مصطفيٰ تون سيد سادات يانبي
تنهنجا ملڪ سلامي تنهنجا لولاڪ غلام — پٽ عرش ڪرسي آسمان ارض سمٰوات يانبي
خالق جو تون حبيب ۽ امت جو تون شفيع — تون ابر رحمت بحر ڪرامات يانبي
تون آهين هاشمي سند وروشن زمين زمن — تي ڏور جڳهه مان ظلم جي ظلمات يانبي
عاصي ۽ عبيد آهن تنهنجي آسري — ڏيارين تنين کي عدن جا جنات يانبي
هيتي هتي مؤمنن کي رکين سرخرو سدا — مٽريو منافقن کي ڪرين مات يانبي آئين
اي مؤمنو مرلي ڪيو انکي منجها خيرالامم — راضي اوهان شان تي راحم ڪريان تي رحم
اوهين امر کيا نجي محو ۽ نهي کان پاسو ڪريو — سڀ شرع تي قابو رهو پورو رکو تهن تي قدم
هڪ ڏينهن مري ويندو هتا سمهندو قبر ۾ هيڪلو — ڪن لاءِ جهنم آهي سا. ڪن لاءِ جنت آرام
هلڻو اتي لاچار ٿيو جتي ڪو نه موٽيو پيو — هرگز نه هوءِ غمخوار ڪو ٻيلي رکي ڪا ئي ڪو ڪرم
اياجي هت سي سڀ وياچا انبيا ۽ اوليا — هي آهي هڪ مهمان سراءِ انکي نکي تنهنجو مقام
آدم ڪٿي حوا ڪٿي مريم ڪٿي عيسيٰ ڪٿي — هارون ۽ موسيٰ ڪٿي ابراهيم جو سيني کي عمر

ورد ديو محمد مصطفیٰ جو هر دو جڳهه پيشوا — تنهن کي ڪيو هندا هتي پيا دنيا ۾ جنهن جو ٿيو جنم

يار و عزيز و دوستو دنيا ۾ اوهان غافل نه ٿيو — انهي محبت سبب جنهن جو غافل نه ٿيو اوهين هڪ دم

ڇو ڪو هيڻي غافل رهي ۽ ڪيئن غفلت ۾ ٿيڻ ڏي — مهد ابي پيغمبر جي ٿي آخر گهڻو تنهنکي شرم

فرمان اوهين تنهنجو منهنجو اپني عمل هر دم ڪريو — لائق شفاعت جا ٿيو قادر ڪري اوهان تي ڪرم

إِنَّهُ تَعَالَى جَوَادٌ غَنِيٌّ قَدِيمٌ بَرٌّ رَبٌّ رَءُوفٌ الرَّحِيمُ ۵

خُطْبَةُ يَوْمِ الْجُمُعَةِ

بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِيْ اِخْتَارَ لِنَفْسِهِ الْبَقَاءَ وَالدَّوَامَ وَحَكَمَ بِالْمَوْتِ وَالْفَنَاءِ عَلَى الْخَاصِّ وَالْعَوَامِّ وَسَاوٰى فِي التُّرَابِ بَيْنَ الْمُلُوْكِ وَالْخُدَّامِ اَحْمَدُهٗ حَمْدًا كَثِيْرًا عَلَى الدَّوَامِ

بيت سنڌي

مؤمنو حق ڪيو جو ڪي ڏينهن ورتي آزمائش ڪان خليل

تان ڪري ڪا پٽ پنهنجي اسماعيل کي حق تي ڏنل

حضرت ابراهيم پهرين خواب ۾ هو هيئن ڏٺو

تان ڪري ذبح پٽ کي هو مقام ۾ رکڻ گيان

پوءِ جاڳيو ۽ ٻئي نوبت کي ڏٺائين سو خواب
تہ پهرين حق تي ڪيئي مون تنهنجي قرباني آبا
تڏهن اسماعيل چيو پيءُ کي مونکي آهي قبول
آڻ ٻيارا آهيان ڪسڻ لاءِ حڪم حق جو ڪر ادا
لاهيو ڪپڙا منهنجا پهرين تان پرچين رت ۾ نه سي
ڏسي امان منهنجي غم کان ماندي ٿئي نه سا
اڌ هين ڏجو سلام انکي ۽ پڻ منهنجا پيارا دا
جيڪو مون دل جان سان سر ڏيجي ربجي رضا
پوءِ خليل انکي ٻڌي ٿيڻا پوڙهر تيغ تي ڪٽي
۽ رکيائين ڪاتي نرڙيتي ذبح اجهو مُدعا
پيءُ پٽ جي صبر تي رحم آيو جوانن کي پڻ
مقربين ۽ ملڪ ٿيا ڏکيا رمن سما
غيب مان آئي ندا تون خواب پنهنجو ڪيو سچو
آفرين توکي اي ابراهيم خليل الله جڳ جيسين ٻيا
آزمائش پوري ٿي فديو ڏنو اجهو اسان
ذبح آهي هي عظيم اي پيءُ ۽ پٽ پيءُ مرحبا
اُنگر تي جبرائيل ڪاتي هيٺ گهٽو هڪ رکيو
۽ ڪُٺو تنهن انکي ابراهيم اسماعيل بجا
ان ڪان پوءِ سنت تي حجم جيئاتي بيشڪ قرباني ڪرڻ

عید فی ایہا الذین میں فرمانیو کر جمعیۃ سمجھا

إِنَّهُ تَعَالَىٰ جَوَادٌ كَرِيمٌ مَلِكٌ بَرٌّ رَءُوفٌ الرَّحِيمُ

خطبہ بویون

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِيْ هَدَانَا لِلْاِسْلَامِ وَاَعْطَانَا مِنَ النَّبِيِّ
آخِرِ الزَّمَانِ إِنَّ اللّٰهَ وَمَلٰٓئِكَتَهٗ يُصَلُّوْنَ عَلَى النَّبِيِّ يٰٓاَيُّهَا الَّذِيْنَ
اٰمَنُوْا صَلُّوْا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوْا تَسْلِيْمًا ۞ اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ
كَاشِفِ الْغُمَّةِ وَصَلِّ كَذٰلِكَ عَلٰى جَمِيْعِ الْاَنْبِيَاءِ وَالْمُرْسَلِيْنَ وَالْمَلٰٓئِكَةِ
الْمُقَرَّبِيْنَ وَالصِّدِّيْقِيْنَ وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِيْنَ وَعَلٰى اَهْلِ طَاعَتِكَ
اَجْمَعِيْنَ خُصُوْصًا عَلٰى خَيْرِ الْبَشَرِ بَعْدَ الْاَنْبِيَاءِ بِالتَّحْقِيْقِ اَمِيْرِ
الْمُؤْمِنِيْنَ سَيِّدِنَا اَبِيْ بَكْرِ نِ الصِّدِّيْقِ رَضِيَ اللّٰهُ تَعَالٰى عَنْهُ وَعَلٰى
مُزَيِّنِ الْمِنْبَرِ وَالْمِحْرَابِ اَمِيْرِ الْمُؤْمِنِيْنَ سَيِّدِنَا عُمَرَ ابْنِ الْخَطَّابِ
رَضِيَ اللّٰهُ تَعَالٰى عَنْهُ وَعَلٰى جَامِعِ الْقُرْاٰنِ اَمِيْرِ الْمُؤْمِنِيْنَ سَيِّدِنَا
عُثْمَانَ ابْنِ عَفَّانَ رَضِيَ اللّٰهُ تَعَالٰى عَنْهُ وَعَلٰى مُظْهِرِ الْعَجَائِبِ وَالْغَرَائِبِ
اَمِيْرِ الْمُؤْمِنِيْنَ سَيِّدِنَا عَلِيِّ ابْنِ اَبِيْ طَالِبٍ رَضِيَ اللّٰهُ تَعَالٰى عَنْهُ
وَعَلَى الْاِمَامَيْنِ الْهُمَامَيْنِ الشَّهِيْدَيْنِ سَيِّدِنَا اَبِيْ مُحَمَّدِ نِ الْحَسَنِ وَسَيِّدِنَا
اَبِيْ عَبْدِ اللّٰهِ الْحُسَيْنِ رَضِيَ اللّٰهُ عَنْهُمَا وَعَلٰى اُمِّهِمَا سَيِّدَةِ النِّسَاءِ
فَاطِمَةَ الزَّهْرَاءِ رَضِيَ اللّٰهُ عَنْهَا وَعَلٰى عَمَّيْهِ الشَّرِيْفَيْنِ الْمُطَهَّرِيْنَ مِنَ

الرِّجْسِ وَالْأَدْنَاسِ سَيِّدِنَا أَبِي عُمَارَةَ الْحَمْزَةِ وَسَيِّدِنَا أَبِي فَضْلِ

الْعَبَّاسِ رَضِيَ اللّٰهُ تَعَالَى عَنْهُمَا وَعَلَى السِّتَّةِ الْبَاقِيَةِ مِنَ الْعَشَرَةِ

الْمُبَشَّرَةِ وَالسَّائِرِ الْمُهَاجِرِيْنَ وَالْأَنْصَارِ وَالتَّابِعِيْنَ الْأَخْيَارِ

رِضْوَانُ اللّٰهِ تَعَالَى عَلَيْهِمْ أَجْمَعِيْنَ اَللّٰهُمَّ اغْفِرْلِيْ وَلِوَالِدَيَّ

وَلِجَمِيْعِ الْمُؤْمِنِيْنَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَالْمُسْلِمِيْنَ وَالْمُسْلِمَاتِ إِنَّكَ

مُجِيْبُ الدَّعْوَاتِ اَللّٰهُمَّ اجْعَلْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ وَلِيًّا وَاجْعَلْ لَنَا

مِنْ لَدُنْكَ نَصِيْرًا اَللّٰهُمَّ انْصُرْ عَسَاكِرَ الْمُسْلِمِيْنَ وَجُيُوْشَهُمْ وَسَرَايَاهُمْ

حَيْثُ كَانُوْا وَأَيْنَ كَانُوْا اَللّٰهُمَّ أَيِّدِ الْإِسْلَامَ وَالْمُسْلِمِيْنَ

بِدَوَامِ سَلْطَنَةِ عَبْدِكَ خَادِمِ الْحَرَمَيْنِ الشَّرِيْفَيْنِ السُّلْطَانِ

الرَّحِيْمِ - اَللّٰهُمَّ انْصُرْ عَسَاكِرَهُ وَأَعْلِ الدِّيْنَ بِنَصْرِكَ يَافَتَّاحُ

اَللّٰهُمَّ انْصُرْ مَنْ نَصَرَ دِيْنَ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ عَلَيْهِ الصَّلٰوةُ وَالسَّلَامُ

اَللّٰهُمَّ اخْذُلْ مَنْ خَذَلَ دِيْنَ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ عَلَيْهِ الصَّلٰوةُ وَالسَّلَامُ

عِبَادَ اللّٰهِ رَحِمَكُمُ اللّٰهُ إِنَّ اللّٰهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ وَإِيْتَاءِ

ذِي الْقُرْبٰى وَيَنْهٰى عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَالْبَغْيِ يَعِظُكُمْ

لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُوْنَ وَاذْكُرُوا اللّٰهَ يَذْكُرْكُمْ

وَادْعُوْهُ يَسْتَجِبْ لَكُمْ وَيَمُدَّكُمْ

وَلَذِكْرُ اللّٰهِ تَعَالَى أَعَزُّ وَأَجَلُّ

وَأَتَمُّ وَأَهَمُّ وَأَعْلٰى وَأَوْلٰى وَأَكْبَرُ

وَاللّٰهُ يَعْلَمُ مَا تَصْنَعُوْنَ

الله ۽ محمد جي طالب جا احوال

مرزا قليچ بيگ صاحب شمس العلماء مرزا قليچ بيگ حيدرآباد جو وينل مرزائن جي گهراڻي مان هو، رٽائرڊ ڊپٽي ڪليڪٽر هو سنڌ جي موجود شاعرن ۾ نامور شاعر ڪري ليکبو آهي ساري عمر سنڌي ساهت کي اڳي چڙهائڻ ۾ بيشمار سنڌي توڙي انگريزي نظم خواه نثر خواه علميت جا ڪتاب تاليف ڪري سنڌي ٻولي کي هاڻوڪي اوج تي آڻڻ وارو سچ پچ مرزا صاحب آهي۔

ٽيه اکري عبدالله خان مري جي

بسم الله الرحمن الرحيم

الف	اُڪيرا اندر ۾ آس ؛ مارن جي اٿم پلپل پياس دم دم دل کي عشق اداس ؛ بيشڪ جاڻ هڪ الله سانگن ڪاڻ سڪي ٿي ساه
بي	بسيار بدن تي بار ؛ ڪين وڻي ٿو پيو گفتار ڪاڻ پيئي سگهه لاچار ؛ پاپيان نه ٿي ٿيا طعام تباه سانگن ڪاڻ سڪي ٿو ساه
تي	تن اٿم تاتنگها اپر ؛ محبت مارن سان وڌيتر

	بي ڏوهي کي ٻانڌ نه ڪر	ٿي نه ادا تون بي پرواهه
	سانگين ڪاڻ سڪي ٿو ساهه	
بي	سڪ ثابت منجهه سرير	جهانگن جا ٿم جهي مهير
	ڪر عدالت اعمر امير	ڪوهي مون ڏي ڏوهه گناهه
	سانگين ڪاڻ سڪي ٿو ساهه	
جيم	جيئن لائي مَن مخمور	سي رب سيلم زود ضرور
	قسمت قيد ڪيو مون	سون سنگهارن سنجهه صباح
	سانگين ڪاڻ سڪي ٿو ساهه	
حي	حق جي ٻڌهي حبير	ڏيئي گوش ادا ڙي عمر
	ڪر تون ظلم نه مڙد رادر	سو ڪر مون تان انصاف صباح
	سانگين ڪاڻ سڪي ٿو ساهه	
خي	خوش رهي نه جاليان ٿي	سانگيڙن کي سپاليان ٿي
	رويون پيٽ پنُ ٽانيان ٿي	اٿيون آيا اکين هر حال
	ملندا ڀيس ويڙهين کي شال	
دال	دمادم هي ٿا الاست	مارن جي اتم وائي وات
	ڏکه سکه ڏيرن ڏيتئارت	هيڪر هڪ جيڏن ساجال
	ملندا ڀيس ويڙهين کي شال	
ذال	ذڪر ڪش سا مُرهي	مارن جيو ڪدر ڪوئي

	پنهنجو جوش جلايو جيئي	روح نه رس مري وصال
	ملنديس ويڙهين کي شال	
ري	رب پاڪ تهاري چاڻ دائم تنهنجو هئي نه وتاڻ	عمر الله نگهه چاڻ سياڻ ترت نه ڪتُر جا چڙ خيال
	ملنديس ويڙهين کي شال	
زي	زر سيم زهر پاڻيان سانگن ڪي نه لغب لايان	هرگز گل نه ڳجهي پانيان زينت زيب ڪري ٿيون ڪنمان
	ملنديس ويڙهين کي شال	
سين	سنگهارن ڏي ويندياس بيٽ پوشاڪ نه پهرينديس	پاڙي پيڪن جي ٿينديس ويس آباڻو لوئي لعل
	ملنديس ويڙهين کي شال	
شين	شره رکه شهنشاه ڪر نوازش ساڻ نگاه	امر گهران ڏي پاند پناه عمر سياڻج پنهنجو شان
	منهنجو مارن سان گذران	
صاد	صفا دل بي آرام بيحد آهن تنگ تمام	محلن ماڙين منجهه مدام ڪُهه بن بنگلا ۽ بستان
	منهنجو مارن سان گذران	
ضاد	ضعيف سان ظلمت	نارڪه تاب ڏکو تهت

	ڪيڏ ڪُل غير غصو غفلت	عمر تنهنجو ڪر بد گمان
	منهنجو مارن سان گذران	
طي	اٿم طلب اندر وائي ڀي خوش ڪاڄ ڪنيبون ڪائي	هيءُ جا چارن ۾ جائي لهندو ڏيهه ڏِني آرمانُ
	منهنجو مارن سان گذران	
ظي	اظهار هنجون هاريان ڇيڏ ڇيڪ ڇوڙي چاريان	مارن سان گڏ ڳاريان ڇهنگهر ڇمندي ٿيان شادانُ
	منهنجو مارن سان گذران	
عين	عجائب ملڪ ملير پڪا پيرون پاڪ پنير	اهڙو ملڪ نه بيو ڪشمير مُٺيءَ جو مُرڪ پلوءِ يانُ
	منهنجو مارن سان گذران	
غين	غربت ۾ جاٽان مون سان نه ڪر ٽما ٽان	منهنجا ٿرن متي ٿاٽان راهه ڏسي روان زار وزار
	موڪل ڏي ته وڃان ٿر پار	
ف	فڪرات هميشه روح تنهنجا ڪاڄ سنئان منجهه ڪوه	سانگين جي سڪ سنجهه صبوح ٻوڙ ٻڪاءِ نه مون ڏر ڪا
	موڪل ڏي ته وڃان ٿر پار	
ق	قرين منهنجي اندوه	ڪونه هٿوءَ مون تائين قدوه

	عمر ڪي نوا تيئي ناحق ڏوھ	پئور ڪه سخت اٿيئي ڪار
	موڪل ڏي تہ وڃان ٿرپار	
ڪ	ڪريان ٿي عرض احوال	سو مير عمر بُدھ في الحال
	هاڻي ڪريلائي پال	شفقت واري نظر نهار
	موڪل ڏي تہ وڃان ٿرپار	
لام	لڳوا تم فلڪ فراق	سانگن جي ڪيو حب هلاڪ
	آهيان ڪوٽ اندر غمناڪ	مُفت مُنهنجي ڪي مير نہ مار
	موڪل ڏي تہ وڃان ٿرپار	
ميم	نہ مونئي حڪم هلاءِ	ري رب پنهنجي ڪين ٿلاءِ
	غسر نمائي ڪي نہ آلاءِ	شير شريعت سان گذار
	موڪل ڏي تہ وڃان ٿرپار	
نون	ننگاوڻ جونڪ چائي	تهدل نان هي ترت اُمائي
	ادا امانت منجھ اُمائي	نانئو الله جي ڪر آزاد
	تني دل ملڪ ڏسڻ سان شاد	
واءِ	وڙائي هڪجھ ڪين	مير عمر بہ سان يقين
	جي متڪبر سي بيدين	تيند ابيٿ اوهي برباد
	تني دل ملڪ ڏسڻ سان شاد	
هه	هڪ عرض پڌ تہ فرماءِ	سلام سنگهار نہ ڏي ٿيپاءِ

دير نه ڪر تان ٿيئي دلجاءِ — پيئي من مهر عمر کي سعد

ٿيئي دل ملڪ ڏسڻ سان شاد

لام
لنگهي سان ڪر انعام — در جو عبدالله آهي غلام
رسُ محمد مير مدام — اَگڙ اچڻ سان ڪر آباد

ٿيئي دل ملڪ ڏسڻ سان شادُ

ع
ادهان تان ڏيهان رات — لکصد بار پڙهان صلوات
وارث ويلي وقت وصال — موڏي کي ڪج مرسل مات

ٿيئي دل ملڪ ڏسڻ سان شاد

ي
يڪ منهنجو هيءُ سوال — هر طرحين مون هيڻو حال
قادر بگڙ ڪرين ڪوپال — موت مهل ڏيج ڪلمون ياد

ٿيئي دل ملڪ ڏسڻ سان شاد

لَا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰهُ مُحَمَّدٌ رَّسُوْلُ اللّٰهِ صَلَّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وَآلِهٖ وَسَلَّمْ

ٻيه اکري مرزا قليچ بيگ صاحب جي

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

الف — اول ڪلام بسم الله
ب — بلند اهترام بسم الله
ت — سان تعظيم ڏيئي پڙهڻ هر دم

ث	ثواب آهي عام بسم الله
ج	جنت ۾ جاءِ ڏي انکي
ح	حمايت تمام بسم الله
خ	خدا خيرسان ڪري انکي
د	دوزخ حرام بسم الله
ذ	جي ذڪر ذوق ساڻ ڪريو
ر	رهي اوهانجو نام بسم الله
ز	ملي زاهدن کي عقبيٰ ۾
س	سڀئي انعام بسم الله
شين	شاڪري شوق سان ڪريو
صاد	صبح ائين شام ڪريو بسم الله
ضاد	ضايع ڪريو نه پنهنجي عمر
ط	ڇڏ ير طمع خام بسم الله
ظ	ظفرياب نت ڪري اوهانکي
ع	عالي مقام بسم الله
غ	غيرت ڏيو دنيا ۾

ف	فضل متنجهه ٿيا مر بسم الله
ق	قادر پياري حشر ۾ شل
ڪ	ڪوثر جو جام بسم الله
لام	لاحول ڪن پڙهن ڪلمون
م	مؤمن مدام بسم الله
ن	نيڪن جا نفس ناڪس سان
و	وڙ ڪجيو ور يام بسم الله
ه	سان هردم پڙهو صلوات اوهين
ي	سان يار و سلام بسم الله

لا اله الا الله محمد رسول الله صلى الله عليه وسلم

مولود شريف

ٻيو

ساري ڇڄم سلام : پانڌيئا تون پيغام

سو تـه منهنجي محمد ميرکي - وڃي ساري ڇڄم سلام

ڀ

سچو هو يار صديق : هو ساٿ رفيق رسول

تنهن وٽ وڃي وير پيغام کڻي منهنجا ساري ڇڄم سلام

٢	قاتل ڪفارن؛ هو ڏيو ڏهه ڏڻين
	تنهن عادل عمر امام کي، منهنجا ساري چئجو سلام
٣	علم وڏي عثمان جنهن جمع ڪيو آهي قرآن
	تنهن عالم علم علام کي منهنجا ساري چئجو سلام
٤	حضرت علي شاه انور جنهن فتح ڪيو هو خيبر
	تنهن دانا ء دل آرام کي وڃي ساري چئجو سلام
٥	چاريئي يار رسول آهين مولى جا مقبول
	جن اُجاريو هو تا اسلام کي منهنجا ساري چئجو سلام
٦	حاجي وڃو حرمين منهنجو حال ٻڌائجو حسنين
	تنهن مديني جي ته مقام کي منهنجا ساري چئجو سلام
٧	ڪريمداد مداح آهي آهي محبن جن ته مداح
	تنهن پهرين ته پيارکي منهنجا ساري چئجو سلام

مولود شريف

چوڻ	الاڙهي شال اچين جانب منهنجي جيئن جا
	مونکان سکيا ٿو وسرن؛ دلبر منهنجي دل جا
١	پائي پاند گهجيءَ ۾ آلا پوان پيرين پاند ڳيڙن
	سڏ کي ڏيان سينهڙ والا ڳات پيري ڳوڙهن
٢	بن حياتي آهڙي الا هڪ دم نه جهان دوستن

جانڪي جيان ڏيکئه الا؛ هجان حاضر سان هوتن
٣ه عجب چوات عشق جي الا؛ ڪاجا ڪيئين ڪن
اجهن ڪا ٻينهن ڪم وساريا الا؛ ووءِ ووءِ ڪيا رن
٤ه مار ليس مچ مجازجي الا؛ ٻهون پار وچن
الا بنا جي عشق جا الا؛ آڙه وڌ ٻرن
٥ه صاحب نه چوي سيرين الا؛ مٺن سگهي ٿي پيار ڪن

مولود شريف

چوڻ واڳه محمد وارينده؛ حضرت ننگر وا اچارينده
ڪين چت ٻند وڪار ٻئ؛ منهنجي واڳه محمد وارينده
١ه چار ريئي يار رسول جا؛ مونکي پنجتن پاڪ پسائينده
٢ه منجهان حوض حبيب جي؛ مونکي پاڻي پاڪ پيارينده
٣ه وينڌي آهيان وات تي؛ مونکي ساجن سا ٿهلائينده
٤ه ڪعبي منجهه ڪريم جي؛ مونکي سجد و ثنا ڏيارينده
٥ه مرڻ ويله مقيم ڪي؛ مونکي ڪلمون ياد ڏيارينده

مبشر س ويڙهومل ڪنڍ مل

بڪسيله لاڙڪاڻه سنڌ ٥ ... بقلم محمد عبدالله ڪاتب چيف نويس